

Květen 2022

SOUTERRAIN

Když jsme loni v létě balili

svých (o dost víc než!) 5 švestek, snažila jsem se dost třídit. Co ještě využijeme, co už ne, ale mohlo by to ještě udělat radost někomu jinému, co už je žel k nepotřebě... Jedna z věcí, kterou jsem dlouho obracela v ruce, byl starý táborový zpěvník. V deskách s myškami, které jsem si sama vyrobila, jsou sešité listy s našimi „best of“ písničkami z té doby. S ručně malovanými nadpisy, na kterých se podílela celá naše parta holek ze skautské družinky Bodláků, s ručně vepsanými kytarovými značkami. Mám ho ještě brát životem dál s sebou?

Nakonec převážila nostalgie, jakkoliv jsem byla přesvědčená, že zpívat už z něj nebudu. Jak jsem se mýlila! Jaká je to krása!

Týden, co týden podle něj teď s Majdou doslova vyřváváme s klienty ve středisku Diakonie ve Stodůlkách, že „...čtyři bytelný kola má náš prokatej vůz...“ a že „byla to léčka, já to nevěděl a jako starej vůl jsem naletěl!“ A řeknu vám, atmosféra je pro mě stejná, jako tehdy (ve vlakových kupé, u táborových ohňů, při mytí zčernalých hrnců v potoce,...). Radost! Divoká!

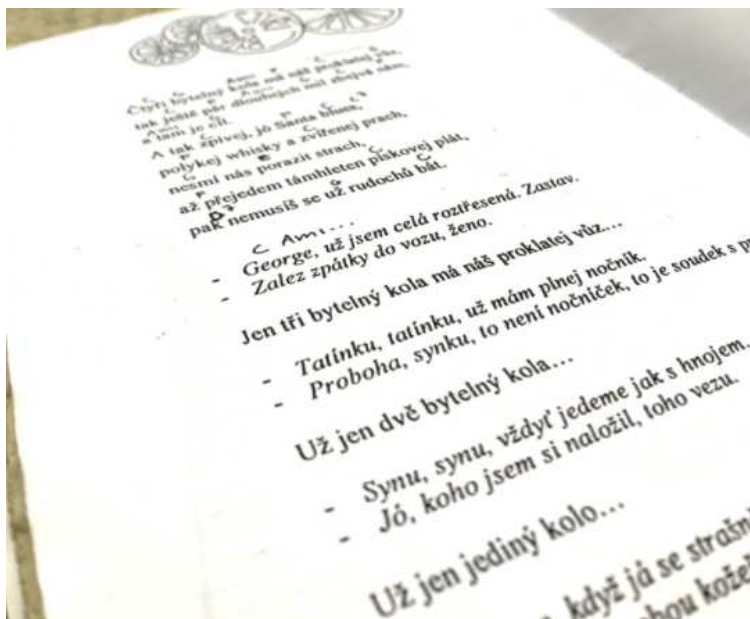
Čas od času někomu ze svých přátel nebo známých řeknu, že do Diakonie už teď nechodím za seniory, ale za dětmi a dospěláky s mentálním nebo kombinovaným postižením. Že jim s Majdou zpíváme, protože to mají rádi a hudba, dokonce i ta v podání našeho ne docela zkušeného kytarového dua, jim dělá moc dobře. „To je od vás hezké.“ „To jste dobré.“ Tak často lidé reagují.

Ne že bych si nevážila slov ocenění! Ani nepotřebuji být za každou cenu skromná, opravdu. Ale ono je to v tomto případě nějak jinak. Těším se na pátek ráno, těším se, až zas přijde na řadu Vlak Boží a Laudato sii, těším se, jak budou naši spoluzpěváci po svém hlaholit s námi. Najednou to nejsme my a oni, farářky a klienti střediska nebo děti a učitelé ze školy. Najednou jsme to my, kdo rádi zpíváme a smějeme se a nevadí, když občas nevíme, jak se hraje nějaký akord, prostě ho vynecháme, stejně jako nevadí, když občas jen křičíme, protože slova

jsou pro nás příliš složitá. Možnost být součástí tohohle „my“ je dárek. A taky záložní zdroj energie pro chvíle, kdy už jsou leckteré jiné skoro na nule.

Saša Jacobea

P. S.: Kdybyste se k nám někdy chtěli přidat, stačí říct, párty ve Stodůlkách se odehrává každý pátek dopoledne!

Výtah z jednání staršovstva 7. 4. 2022

- shrnutí připomínek staršovstva k novému sborovému webu, bude doplněn fotkami, spuštěn během května, hledá se správce
- příprava adaptační třídy dětí z UA + návazné aktivity (nákup materiálu, úklid a příprava prostor,...)
- schváleny dovolené farářek jaro/léto 2022:
AJ: 29. 4., 13. 5., 24. 7.-12. 8.
MT: 21.-26. 6., 30. 7.-6. 8. a 8. 8.- 18. 8.
- schváleno dlouhodobé studijní volno farářek
- projednány podněty revizní komise
- schválen dar vstupného z dubnového Křesla pro hosta pro organizaci Zdravotní klaun
- schváleno nové vybavení sedacího koutu v kuchyňce s náklady do 10 tis. Kč

- dohodnut prodej benefičních triček pro Diakonii na neděli 1. 5. po bohoslužbách
- informace u uprchlících z Ukrajiny, ubytovaných u členů sboru
- příprava výjezdního staršovstva – náhradní ubytování Buchtův kopec, Daňkovice
- diskuse o kalíšcích k VP – některé nové protékají
- schválen výjezd AJ na synod skotské církve 20.-26. 5.
- diskuse o dotazníku mapujícím představy a očekávání členů sboru od života sboru

Příští řádná porada staršovstva: 5. 5. 2022 v 18:30, své případné podněty adresujte, prosím, farářkám či kurátorovi (ideálně emailem).

Něco k Evangswingu

Několikaleté vystupování Evangswingu - amatérské hudební skupiny našeho dejvického sboru - začíná mít snad trochu svou interpretační tvář a také nesnižující se počet svých posluchačů. Nedávné dubnové vystoupení to zcela potvrdilo. Po jeho ukončení, jako obvykle, posluchači gratulují buď přímo po vystoupení a kladou různé otázky, nebo se ozvou prostřednictvím emailu. Tentokrát mimo jiné je zajímalo, v kolika letech jsem začal hrát na piano s dovětkem, že jsem asi musel být pilným žákem. Moje odpověď zněla, asi od šesti let a že mě to moc nebavilo. O hudbu jsem se vážně začal zajímat až později, když jsem při shromáždění v poličském sboru doprovázel na varhany. Další dotaz se týkal vzniku této hudební skupiny ve sboru. Dejvický sbor již několik let organizuje v létě zájezd do rakouských Alp. Na jednom takovém zájezdu si sebou vzala dr. Hana Chvojová klarinet a pokusili jsme si spolu zahrát nějakou skladbu. Zaujala mne její hra i zájem hrát swing. Vzpomněl jsem si na zvuk rytmické

swingové kapely O. Letfusse, která kdysi v rozhlasu doprovázela ranní rozcvičku. To byla ta počáteční jiskra. Pak jsem oslovil další. Mimochodem, vesměs členy tehdejšího dejvického staršovstva. Náš dík patří našemu sboru, že se můžeme v jeho prostorách scházet a s radostí hrát. Doufáme, že nám toto zaujetí pro swingovou hudbu nevyumizí.

Pavel Prosek

Jak žijeme: manželé Jiřina a Miloslav Nekvasilovi

Tentokrát bude můj úvod trochu delší, než obvykle. Se sestrou Nekvasilovou jsme hledaly vhodný termín návštěvy jejího manžela, aby mohl s ním vzniknout rozhovor. Bratr Nekvasil teď žije v Senior Centru SeneCura na Klamovce. Nakonec jsme se domluvily, že bude nejlépe, když přijdu se sestrou farářkou – naše sestry farářky se tam jednou za měsíc střídají na bohoslužbě. Do Senior

Centra SeneCura jsem jela na Zelený čtvrtek 14. 4. se Sašou Jacobea. Modlitebna, kde se bohoslužby konaly, byla téměř plná, asi 15 – 16 účastníků. Kázání sestry farářky bylo moc hezké a všichni ji poslouchali s velkým zaujetím.

Po bohoslužbě se ještě pozdravila s Nekvasilovými a některými dalšími přítomnými seniory. Po jejím odchodu jsem ještě chvíli zůstala a povídala si s manžely Nekvasilovými. Protože delší vyprávění by už bratra Nekvasila vyčerpávalo, jeho manželka mi ochotně přinesla výtisk „Lilie“ Libeňské listy evangelické, ve kterých byl s ním v roce 2005 uveřejněn rozhovor a oba ochotně souhlasili, aby byl v našem Souterrainu teď uveřejněn také.

Na manžele Nekvasilovy mám ještě jednu hezkou vzpomínku, kdy se před několika lety konal koncert u Dusových na Suchdole. Bratr Nekvasil, doprovázen na piano bratrem Dusem, zpíval Dvořákovy Biblické písně. Byla s ním samozřejmě i jeho manželka, která ho všude věrně doprovázela. Vynikající pohoštění připravila sestra Anička Dusová s dcerou Aničkou Hejlovou. Bylo to moc hezké odpoledne.

Musím ještě napsat, že sestra Jiřina Nekvasilová je velice skromná a obětavá. Ona sama o sobě mluvit nechce, ale mluví za ní její obdivuhodná péče o manžela a každodenní dojíždění za ním ze svého domova z Řep na Klamovku..

Tady je ten výše zmíněný rozhovor.

Bratře faráři, o Vás je známo, že jste byl operním režisérem a že jste působil v umělecké branži. Chtěl bych se zeptat, jak jste se k tomu dostal. Měl jste hudební rodinné zázemí?

Za to může vlastně sdružení mládeže v evangelickém sboru na Jarově. Po válce tam chodily dvě dívky, které byly nadšené ctitelky oper, a ty nám zušlechťovaly naši žižkovskou duši a braly nás, kluky, na galerii Národního divadla a my jsme viděli celý repertoár, který se tam po válce hrál. Mne to tehdy strašně strhlo; výkony Blachuta, Podvalové, Zítka způsobily, že jsem se do opery úplně zbláznil. Doma jsem žádné hudební zázemí neměl a v naší rodině nikdo na hudební nástroj nehrál.

Jak jste se dostal na konzervatoř? Začal jste ve sdružení aktivně zpívat?

To byla celkem dost složitá cesta. Já jsem napodobováním těch zpěváků otravoval všechny lidi ve své blízkosti, a tak jsem zpíval. V těch padesátých letech bylo dost složité dostat se na vysokou školu. Měl jsem sice na žižkovském gymnáziu maturitu s vyznamenáním, ale bylo hodně těžké se někam dostat. Tak jsem byl rok ve výrobě (o těchto věcech nebudu povídat) a pak jsem uvažoval, co teď. Protože mne opera stále neopouštěla, tak jsem to zkusil na konzervatoř, kde ředitel Holzknacht zřídil tehdy pro maturanty, kteří se nedostali na vysokou školu, zvláštní ročník a já jsem se tam dostal na zpěv. Při tom zpěvu jsem chodil na operní režii k režiséru Hanuši Theinovi, a tak jsem to vystudoval. Ještě před ukončením studia jsem byl angažován do státního divadla v Ostravě, což bylo dobré divadlo.

V Ostravě jste byl celou svoji kariéru?

Od roku 1955 do roku 1992, skoro čtyřicet let. V roce 1993 jsem se vrátil do Prahy.

V Ostravě jste také chodil do mládeže?

Všude, pořád. Já jsem spjatý s církví od nedělní školy. Prošel jsem nedělní školou, sdružením, staršovstvem, vším.

A po ukončení umělecké dráhy jste ještě vystudoval teologii?

Ano. Byl jsem jedním ze šťastných lidí, kterým bylo dopřáno se naprosto vyslovit. V Ostravě jsem dělal zpěváka, sólistu, pak asistenta režie a od roku 1960 jsem už jenom režíroval. To byl můj hlavní obor. A protože jsem měl takové štěstí, že jsem dostával opery, kde jsem se mohl vyslovit, sovětskou operu jsem žádnou nedostal, řekl jsem už všechno, co jsem chtěl, začal jsem proto uvažovat, co teď. Věděl jsem, že tehdy bylo ještě hodně uvolněných sborů, tak jsem si řekl, že si udělám zkoušky laického kazatele a ještě za svého pobytu v Ostravě jsem se přihlásil na teologii v Praze. Všeobecné znalosti jsem měl, kromě jazyků, a tak mě tam vzali.

Během prvních dvou ročníků jsem si ještě udělal tzv. diakonské zkoušky. Tak jsem byl vlastně všecko.

Kolik Vám bylo, když jste se přihlásil na teologii?

62 roků. Studoval jsem při zaměstnání a to trvalo 7 let, takže jsem byl promován v 69 letech se samými mladíčky.

Který byl Váš první sbor?

Dejvice. Tam mne poslal pan synodní senior a místní farář Miloš Rejchrt mě velice hezky přijal a tam jsem byl od roku 1994 čtyři pěkné roky.

Pak jsem byl od r. 1998 rok v Dobříši, v r. 1999 následoval rok v Nuslích, kde bratr farář byl nemocen, pak mě v roce 2000 volal do Ústí nad Labem konsenior Keřkovský, že tam nikoho nemají; tam se dalo také dojždět z Prahy. Následovaly neobsazené Karlovy Vary, kde

jsem byl od roku 2001 dva roky. V roce 2003 se ukázala potřeba na Žižkově II. A v roce 2005 Libeň.

Myslím, že i divadlo byla pro kazatele dobrá průprava k oslovení publika.

Po technické stránce ano. Když divák v hledišti nerozumí, nebo když se dokonce nudí, tak to můžeme zabalit. Diváka musíte zaujmout, musíte mluvit sdělně.

K výčtu sborů, kde působil bratr Nekvasil jako kazatel do roku 2005, přidala ještě jeho manželka další dva:

V roce 2006 znovu Ústí nad Labem a v roce 2008 podruhé sbor v Nuslích.

Závěrem

Je to obdivuhodný výčet sborů, ve kterých bratr Miloslav Nekvasil i přes svůj věk, kdy si už mohl užívat důchodu, ochotně, kde byla potřeba, sloužil. Jeho manželka, Jiřina Nekvasilová, mu byla po celou dobu velikou oporou.

Za to, že tento příspěvek mohl být v našem Souterrainu

uveřejněn, patří moje poděkování především manželům Jiřině a Miloslavovi Nekvasilovým a našim sestřám farářkám Saše Jacobea a Magdě Trgalové.

Děkuji

Zapsala a foto Naděžda Sleziaková, další foto J. Hlavsa a A. Hejlová

2. benefiční procházka

„Knihovni sály Strahovského kláštera a letohrádek Marie Luisy“

Dne 10. dubna 2022 jsme se vydali na druhou benefiční procházku na podporu rekonstrukce Mateřské a základní školy speciální Diakonie ČCE Praha. Sešli jsme se před vchodem do baziliky Nanebevzetí Panny Marie v počtu 25 účastníků. Mezerou mezi mraky zasvítilo na naši skupinku slunce jakoby na znamení, že je nám přáno.

Naším velmi fundovaným průvodcem byl premonstrát a sekretář opata Ambrož Petr Šámal, který nás seznámil s historií kláštera a obou knihovních sálů. Počátky kanonie premonstrátů na Strahově spadají do první poloviny 12. století. K plnému rozkvětu dochází až v 16. a 17. století. K významným osobnostem kláštera patří například opat Lobel. Kašpar Questenberg a Kryšpín Fuk.

Historie soustavného budování knižního fondu začíná v 2. polovině 17. století za opata V. M. Franka. Za jeho nástupce opata Hirnhaima byl vybudován barokní Teologický sál, jehož fond čítá 5564 svazků. Náš průvodce nám vyprávěl o historii sálu, podrobně se věnoval osobnosti opata Hirnhaima. Ten se ve svých spisech vyjadřoval kriticky o scholastice. Ve skříních nad dveřmi sálu, určených pro libri prohibiti. se tak na krátkou dobu ocitly i Hirnhaimovy traktáty. V praxi jsme viděli tzv. kompilační kolo, jakousi kombinaci pracovního stolu a pohyblivých polic, které sloužilo jako pomůcka při sestavování textů. Řada astronomických a geografických glóbů nás zaujala nejen faktickým zobrazením tehdejšího světa, ale i svou výtvarnou podobou. V prohlídce jsme pokračovali ve Filosofickém sále, který vznikl o sto let později. Jeho knižní fond (42 000 svazků) obsahuje kromě filosofických a teologických knih také díla z oboru matematiky, astronomie, historie, filologie a lékařství, např. učebnici anatomie (viz foto). Přes Kabinet kuriozit s archeologickými a přírodovědnými exponáty jsme prošli do zahrady, kde jsme si prohlédli letohrádek Marie Luisy.

Potom jsme se s naším milým průvodcem vyfotografovali a s velkými díky jsme se rozloučili.

Výtěžek z procházky je celý věnován na rekonstrukci školy díky tomu, že ji řád realizoval zdarma.

Další benefiční procházka do Židovského muzea se koná 22. května a je již plně obsazena.

Milan Černý

Na další straně následují obrázky. Foto M. Študentová

Průvodcem nám byl premonstrát, sekretář strahovského opata, bratr Ambrož Petr Šámal

Knihy v knihovně nejsou jen filozofické a teologické. najdeme tam třeba i takto vtipně ilustrovanou učebnici anatomie.

Ve strahovských sbírkách najdeme i vazbu Bible od vídeňského architekta Friedensreicha Hundertwassera (15. prosince 1928 Vídeň až 19. února 2000 paluba Queen Elizabeth 2, malíř, sochař, architekt, kreslíř poštovních známek, kreslíř, ochránce životního prostředí, grafik a ekolog)

A přinese vám země úrody své; I budete jísti až do sytosti, bydlíce bezpečně v ní.
... Země pak nebude prodávána v manství;
nebo má jest země, a vy jste přičozí a podruzi u mne.

Leviticus 25, 19 a 23

Ekologická sekce České křesťanské akademie
ve spolupráci se spolkem Nad Drahaňským údolím,
OS na ochranu památek v Dolních Chabrech
a s městskou částí Praha-Suchdol

**Vás srdečně zvou
na patnáctou**

Ekumenickou bohoslužbu za krajinu

v sobotu

28. května 2022 v 15 hodin
na levém břehu Vltavy,
na zahradě
na Sedleckých skalách

Bohoslužba se koná jako obvykle na zahradě na Sedleckých skalách (GPS 50°08'22.1"N 14°23'32.4"E) nedaleko žlutě značené cesty ze Suchdola do Roztok. • Pohodlně po rovině (cca 15-20 minut chůze) je místo dosažitelné ze zastávek MHD v Praze-Suchbole (Budovec 147, Karmýčká 107, 147). • Je možné také strmě vystoupat od železniční zastávky Praha-Sedlec nebo od přívozu v Sedci.

Více na www.drahan.chabry.cz
nebo facebook.com/EkologickaSekceCKA

Pouť na bohoslužbu

začíná u kostela Stěti sv. Jana Křtitele
v Dolních Chabrech v 11 hodin a pokračuje
pěšky krajinou se zastávkami.
Prohlídka kostela možná již od **10 hodin**.

Při bohoslužbě v 15 hodin

kázáním poslouží **Miloslav Szabo**,
římskokatolický duchovní a farář
kostela sv. Gotharda v Praze 6-Bubeneč.
Účast přislíbili duchovní z dalších církví.

Po bohoslužbě (cca 15.45)

besedu na téma **Krajina bez člověka?**
Obydlování krajiny jako její tvorba uvede kulturní
antropoložka **Zdenka Sokolíčková**, která v rámci
výzkumného projektu University of Oslo dva roky
pracovala a s rodinou žila na Spicberkách.

Křeslo pro hosta

s Milanem Černým a Věrou Růžičkovou z Mateřské školy základní školy speciální Diakonie Praha

Byla jsem vzdělávána ve zdravotnických oborech v letech 1969 - 1982. V té době bylo na jakoukoli invaliditu (fyzickou či mentální) nahlíženo jako na společensky zajištěný problém. Váleční invalidé dostali penze a společnost se je nesnažila integrovat. Známy byl Jedličkův ústav, školy a internáty pro osoby slepé či se ztrátami zraku, děti s Downovým syndromem a podobnými diagnózami byly umíst'ovány v ústavech, které povětšinou vedly řádové sestry v civilu. Pro staré lidi byly domovy důchodců. Byty se stavěly tak malé, že třígenerační soužití bylo prakticky nemožné a ženy-matky byly převážně zaměstnané.

Setkání s tímto problémem se mě osobně dotklo dvakrát. Poprvé při zkoušce z pediatrie, kdy jsem stála nad postýlkou s pětiměsíčním děčkem s Dawnovým syndromem. Obor pediatrie se zabýval poruchami a poškozeními během prenatalního vývoje a porodu, genetickými vadami a nemocemi dětského věku - kromě infekčních. Zpětně viděno hrůzy hrůz. Když jsem odcházela ze zkoušky, snažila jsem se aktivně zapomenout všechno, co jsem pečlivě nastudovala. Za pět týdnů poté se mi mělo narodit první dítě.

Druhou zkušenost jsem jsem prožila blíže, když se moje dcerka skamarádila se spolužačkou, jejíž nejstarší bratr byl těžce poškozený. Za celý život nedokázal uchopit lžičku ani tužku, nepromluvil ani jedno srozumitelné slovo, ale všemu rozuměl a chápal i vtipy. Byl obklopen milujícími rodiči a sourozenci, kteří se za něj nestyděli, pomáhali s péčí o něj už jako malé děti a celá rodina žila hodnotným životem. Jezdával do lázni a na rehabilitace, což byla pro pečující úleva. Já jsem se tehdy zamýšlela ale spíše nad smyslem jeho bezperspektivního života.

V pozdějším svém životě jsem se angažovala ve společnosti příbuzných, kteří pečovali o osoby s rozvíjející se demencí a možnostmi důstojného žití a dožití. Toto téma je dnes velmi společensky probírané, zejména ovšem z důvodů sociálně-ekonomických.

Velmi děkuji přednášejícím za naprosto ucelené vysvětlení všech aspektů života jedinců s těžkými zdravotními omezeními, přiblížením práce s postiženými rodinami a hlavně lidského, nikoli jen materiálně-technického zvládnutí tohoto úkolu. Byla jsem skutečně ohromena zaujetím a profesionalitou v řešení každého detailu. Moc děkuji za inspiraci.

Hana Marušáková

Po - Velikonoční pozdrav

Velikonoce jsou pro mne největším svátkem, jsou středobodem a kořenem mé víry. A právě v této době, kdy mysl nás všech je obrácena na východ, mi připadá dobré připomenout vynikající, rozsahem nevelkou, však obsahem skvostnou knížku známého francouzského spisovatele a vydavatele **Françoise Garagnona, Jade a posvátná tajemství života**, která se po více než dvacet let drží na žebříčku světových bestsellerů. U nás ji v pěkném překladu Sabiny Polákové v r. 2012 vydalo nakladatelství Rybka Publishers. Těm, kteří ji znají, bych ji ráda připomněla, pro ostatní poskytla malé přiblížení.

Je to knížka, propojující všechny generace, a spojující je otevřeností i prostým metaforickým sdílením těch nejzásadnějších otázek života, rozvržených do čtrnácti esejů. Průvodkyní je vnímavá a přemýšlivá dívenka Jade, kterou autor zpodobnil i výstižnými stínovými obrázky, které jsou dalším cenným přídatkem knížky. Je to vyprávění úvah a prožívání dívenky Jade, a její setkávání a rozmlouvání se staršími kamarády a ještě staršími přáteli. Vydavatel ji označil za Malého prince s sukňích.

V krátkosti uvedu několik názvů kapitol: Posvátná tajemství, Vnitřní krajiny, Moc odevzdání, Osvobodit pramen, Postoje k bytí, Pan Duch svatý, Jak rozpoznat bohamžiky, Něco jako modlitba, ad.

Autor na četná přání čtenářů o pokračování sám odpověděl: *To nelze, byl to dar.* Jakýkoliv zkrácený popis, či přeformulování by vyprávění poškodil, proto si dovolím pro malou ochutnávku přímo odcitovat dvě pasáže.

Ze str. 65: *A právě v tu chvíli... ano, v tu chvíli se něco stalo! Jak jsem tak pozorovala tančící stébla, sama jsem se stala maličkým stéblem, přísahám. Stejně jako miliardy miliard ostatních stébel jsem se chvěla ve větru, vibrovala jsem jako miliardy miliard vteřin v čase a proudil mnou dech. Zavřela jsem oči, připadala jsem si lehká, lehoučká, skoro jako kouř, který stoupá k nebi a rozplývá se ve vzduchu. Kam se poděl kouř z Jade? Vypařil se! Nemám ponětí, jak dlouho to trvalo, bylo to jako okamžik věčnosti, spíš chvíle mimo čas, útržek snu v závorkách uprostřed mého života. Pochopila jsem, co je modlitba.*

Ze str. 68: *Já už vím, že když se člověk ohlíží za svým životem, za těmi miliardami miliard prožitých vteřin, za nespočetnými setkáními, všemi těmi činy a gesty, uvědomí si, že okamžiky, které znamenají nejvíc, ty, které v našem nitru zní nejdéle, nejsou činy vůle, ale události, které jsme si nenaplánovali, které jsme nezpůsobili a které do nás proniknou, jako voda do země a dodají živiny semínku našeho života. A my se otevíráme, rozvíjíme, rozkvétáme, neseme ovoce. Život se stává šťavnatým, a my máme chuť se do něj zakousnout.*

Ze str. 69: *"Co je pro tebe smyslem života?" ... Je to tak prosté, že k tomu není co říct. Ve skutečnosti je všechno velice přirozené. Je to trochu jako příběh jablka. Je tam, na dně tvé kapsy. Cítíš ho, je pěkně kulaté a plné šťávy, dělá ti chutě. To jablko má vůni příslibu. Čekáš na tu výsostnou chvíli, až dovršíš úsilí. Konečně ho vytáhneš z kapsy, vyleštíš ho rukávem. ... A to je ten okamžik, kdy obyčejné jablko obsahuje pravou chuť života.*

Pro rodičovskou generaci oslovených čtenářů autor přidal ke své knížce, kterou označil za ukončený dar, ještě Doslov a Dodatek. V něm připojil další cenné myšlenky: *Skutečně existovat, to znamená "být" každým vláknem svého bytí. Bez závazku není plnosti. A závazek není možný bez víry a darování sebe sama.* (str. 93)

Str. 106 a 107: *Chceš-li být opravdu svobodný a proměnit náhodu v osud, začni snít! ... Dělej to však tak, aby tvůj sen byl aktivní a aby cíl určitý ideál. ... Všechno velké, krásné, dobré a správné na tomto světě vzniklo ve jménu snu. ... Snění je aktem víry.*

Knížka je ještě k dosažení v posledních kouskách na adrese dumknihy.cz a v několika antikvariátech - viz vyhledávač muj-antikvariat.cz. Jinak je kniha vyprodaná. Velice bych se přimlouvala za její reedici. Případně nové další vydání.

Jaroslava Slánská

P. S.: Po přečtení knížky se mi náhle vynořila v mysli vzpomínka na hodiny náboženství s oblíbenou paní učitelkou v počátečních letech mé školní docházky. Směla jsem ji doprovázet na její další hodinu v jiné škole. Ty promluvy, při té asi kilometr dlouhé cestě na okraji Prahy, se mi vtiskly do duše na celý život.

Avšak po prázdninách byly hodiny náboženství - ač třída bývala zcela zaplněna - zrušeny.

Po čase jsme se dozvěděli, že naše paní učitelka byla odvolána na stavební brigádu, kde jí - jakoby náhodou - spadla na hlavu cihla! Psal se rok 1953!

Ráda bych jí zde tuto svou vzpomínku věnovala.

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 22. 5. 2022.
Číslo vyjde 29. 5. 2022.**

Obsah čísla:

Když jsme loni v létě balili.....	1	2. benefiční procházka.....	8
Výtah z jednání staršovstva.....	2	Křeslo pro hosta.....	11
Něco k Evangwingu.....	3	Po - Velikonoční pozdrav.....	12
Jak žijeme.....	4	Kalendář na květen 2022.....	14

Kalendář na květen 2022

Bohoslužby	1. 5. VP	A. Jacobea
9:30 on-line na	8. 5.	M. Trgalová
http://dejvice.evangnet.cz/	15. 5.	A. Jacobea
line-vysilani	22. 5.	M. Trgalová
	29. 5.	J. Pechar, A. Jacobea (slib staršovstva)

Přímý odkaz na YouTube kanál „ČCE Praha – Dejvice“:

https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2t18Ik_Fw

Konfirmandi (11+)	pátky v 15:30 – 16:30
Náboženství dětí (5-11)	pátky v 15:30 – 16:30
Mládež (13+)	pondělí v 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	neděle 15. 5. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 5. 5. a 19. 5. v 9:30 – 11:30
Nedělníci	neděle 15. 5. od 11:30
X-cátníci	úterý 10. 5. v 19:00 Eva Javornická: Hovoří se mnou Bůh?
Naši pěvci	každou středu v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	každý pátek v 9:15 – 10:00
Modlitby Taizé	pátek 20. 5. v 20:00 v kostele sv. Vojtěcha
Obcování	úterý 19. 5. v 18:30 Stromovka, téma: láska, informace u M. Trgalové
Biblická hodina	každé úterý v 15:00 – 16:00
Klub poznávání	12. 5. v 9:30 téma: nekostel (Saša Jacobea a Saša Flek)
Křeslo pro hosta	---
Staršovstvo	5. 5. v 18:30
Ostatní	neděle 1. 5. po bohoslužbách akce „Mám to na triku“ úterý 19. 5. od 14:00 – 17:00 zahradní slavnost školy Diakonie Stodůlky neděle 22. 5. od 14:00 benefiční procházka Židovské muzeum sobota 4. 6. sborová voda (info D. Molnár, M. Trgalová) sobota 4. 6. v 9:00 příprava sborového oběda (info M. Študentová) neděle 5. 6. sborový oběd

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henyčková, Raděina 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henyckova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103
